

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক এতিয়া সম্পূৰ্ণ হ'ব লাগে কিয়নো ঘৰলৈ উভতি যাব লাগিব আকৌ পাৱন সৃষ্টিলৈ আহিব লাগিব"

প্ৰশ্ন: সম্পূৰ্ণ পাৱন হোৱাৰ যুক্তি কোনটো?

উত্তৰ: সম্পূৰ্ণ পাৱন হ'বলৈ হ'লে পুৰা বেগৰ (ভিকহ) হোৱা, দেহ সহিত সকলো সম্বন্ধ পাহৰি যোৱা আৰু মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়াহে পাৱন হ'ব। তোমালোকে এতিয়া এই দুচকুৰে যি দেখিছা এই সকলোবোৰ বিনাশ হ'ব সেয়েহে ধন, সম্পত্তি, বৈভৱ আদি সকলো পাহৰি ভিকহ হোৱা। এনেকুৱা ভিকহহে প্ৰিন্স (ৰাজকুমাৰ) হয়।

ওঁম শান্তি। মৰমৰ আত্মিক সন্তানসকলৰ প্ৰতি আত্মিক পিতাই বুজাই আছে। সন্তানসকলে এয়াতো ভালদৰে বুজি পাই যে আৰম্ভণিতে আত্মাসকল পবিত্ৰ হৈ থাকে। আমিযেই পাৱন আছিলো, পতিত আৰু পাৱন এয়া আত্মাৰ কাৰণেহে কোৱা হয়। আত্মা পাৱন হ'লে সুখ হয়। বুদ্ধিতো আহে যে আমি পাৱন হ'লেহে পাৱন সৃষ্টিৰ মালিক হ'ব পাৰিম। ইয়াৰ কাৰণেহে পুৰুষাৰ্থ কৰা হয়। 5 হাজাৰ বছৰ আগতে পাৱন সৃষ্টি আছিল। তাত তোমালোক আধা কল্প পাৱন আছিলো, আৰু বাকী থাকিল আধাকল্প। এই কথা আৰু অন্যই বুজি নাপায়। তোমালোকে জানা যে পতিত আৰু পাৱন, সুখ আৰু দুখ, দিন আৰু ৰাতি সকলো আধা-আধা। যিয়ে ভালদৰে বুজি পায়, যিয়ে বহুত ভক্তি কৰিছে, তেওঁহে ভালদৰে বুজি পাব। পিতাই কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোক পাৱন আছিলো। নতুন সৃষ্টিত কেৱল তোমালোকেহে আছিলো। বাকী যি ইমানবোৰ আছে সকলো শান্তিধামত আছিল। প্ৰথমতে আমি পাৱন আছিলো আৰু বহুত কম আছিলো তাৰপিছত ক্ৰম অনুসৰি মনুষ্য সৃষ্টিৰ বৃদ্ধি পায়। তোমালোক মৰমৰ সন্তানসকলক এতিয়া কোনে বুজাই আছে? পিতাই। আত্মাক পৰমাত্মা পিতাই বুজায়, ইয়াকে কোৱা হয় সংগম। ইয়াকে কুন্ত বুলিও কোৱা হয়। মনুষ্যই এই সংগমক পাহৰি গৈছে। পিতাই বুজাইছে 4 টা যুগ আছে, পঞ্চমটো হৈছে এই সৰু লিপ সংগম যুগ। ইয়াৰ আয়ুস কম। পিতাই কয় মই এওঁৰ বানপ্ৰস্থ অৱস্থাত প্ৰৱেশ কৰো, বহু জন্মৰ অন্তিমৰো অন্তিম জন্মত। সন্তানসকলৰ এইটো খাতিৰ আছে নহয় জানো। পিতাই এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিছে, এওঁৰো জীৱন বৃত্তান্ত শুনাইছে। পিতাই কয় মই আত্মাসকলৰ সৈতেহে কথা পাতো। আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়ো একেলগে ভূমিকা পালন কৰে। ইয়াকে জীৱ আত্মা বুলি কোৱা হয়। পবিত্ৰ জীৱ আত্মা, অপবিত্ৰ জীৱ আত্মা। তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত এইটো আছে যে সত্যযুগত বহুত কম দেৱী-দেৱতা থাকে। পিছত নিজৰ কাৰণেও কোৱা হ'ব আমি জীৱাত্মা যিসকল সত্যযুগত পাৱন আছিলো তেওঁলোকেই পুনৰ 84 জন্মৰ পিছত পতিত হৈছে। পতিতৰ পৰা পাৱন, পাৱনৰ পৰা পতিত - এই চক্ৰ ঘূৰিয়েই থাকে। স্মৰণো পতিত-পাৱন পিতাক কৰা হয়। গতিকে প্ৰত্যেক 5 হাজাৰ বছৰৰ মূৰত বাবাই এবাৰহে আহে, আৰ্হি স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰে। ভগৱান এজনেই, নিশ্চয় তেৱেঁই পুৰণি সৃষ্টিক নতুন কৰি তুলিব। পিছত নতুনক পুৰণি কোনে কৰি তোলে? ৰাৱণে, কিয়নো ৰাৱণেই দেহ-অভিমানী কৰি তোলে। শত্ৰুক জ্বলোৱা হয়, মিত্ৰক জ্বলোৱা নহয়। সকলোৰে মিত্ৰ এজনেই পিতা যিয়ে সকলোৰে সংগতি কৰে। সকলোৰে তেওঁকেই স্মৰণ কৰে কিয়নো তেওঁ সকলোৰে সুখ দাতা। নিশ্চয় দুখ দিয়াও কোনোবা থাকিব। সেয়া হ'ল 5 বিকাৰ ৰূপী ৰাৱণ। আধা কল্প ৰামৰাজ্য, আধাকল্প ৰাৱণ ৰাজ্য। স্বস্তিকাও বনোৱা হয়। ইয়াৰ অৰ্থও পিতাই বুজায়। ইয়াত সম্পূৰ্ণ চাৰি ভাগ থাকে। অলপো কম বেছি নহয়। এই ড্ৰামা একেবাৰে সঠিক। কোনোৱে ভাবে যে আমি এই ড্ৰামাৰ পৰা ওলাই যাওঁ, বহুত দুখী ইয়াতকৈ জ্যোতিত বিলীন বা ব্ৰহ্মত লীন হৈ যাওঁ। কিন্তু কোনেও যাব নোৱাৰে। কি-কি যে খেয়াল (চিন্তা) কৰে। ভক্তি মাৰ্গতভিন্ন-ভিন্ন প্ৰকাৰে প্ৰচেষ্টাও কৰে। সন্ন্যাসীয়ে শৰীৰ এৰিলে এনেকৈ কেতিয়াও নকয় যে স্বৰ্গ বা বৈকুণ্ঠলৈ গমন কৰিলে। প্ৰবৃত্তি মাৰ্গৰ সকলে ক'ব অমুক স্বৰ্গলৈ গমন কৰিলে। আত্মাৰ স্বৰ্গৰ স্মৃতি থাকে। তোমালোকৰতো সকলোতকৈ বেছি স্মৃতি আছে। তোমালোকে দুয়োটাৰে ইতিহাস-ভূগোলৰ বিষয়ে জানা, অন্য কোনেও নাজানে। তোমালোকেও নাজানিছিল। পিতাই বহি সন্তানসকলক সকলো ৰহস্য বুজায়।

এয়া মনুষ্য সৃষ্টি ৰূপী বৃক্ষ। বৃক্ষৰ নিশ্চয় বীজো থকা উচিত। পিতাইহে বুজায়, পাৱন সৃষ্টি কেনেকৈ পতিত হয় পুনৰ মই পাৱন কৰি তোলা। পাৱন সৃষ্টিক স্বৰ্গ বুলি কোৱা হয়। স্বৰ্গ অতীত হৈ গ'ল আকৌ নিশ্চয় পুনৰাবৃত্তি হ'ব সেয়েহে কোৱা হয় বিশ্বৰ ইতিহাসৰ পুনৰাবৃত্তি হয় অৰ্থাৎ বিশ্বখনেই পুৰণাৰ পৰা নতুন, নতুনৰ পৰা পুৰণা হয়। পুনৰাবৃত্তি মানেই ড্ৰামা। "ড্ৰামা" শব্দটি বহুত ভাল, শোভনীয় হয়। চক্ৰ হুবহু ঘূৰিয়েই থাকে, নাটকক হুবহু বুলি কোৱা নহয়। কোনোবা বেমাৰত পৰিলে চুটি লৈ লয়। গতিকে তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে - আমি পূজ্য দেৱতা আছিলো পিছত পূজাৰী হওঁ।

পিতাই আহি পতিতৰ পৰা পাবলৈ হোৱাৰ যুক্তি শুনা যি 5 হাজাৰ বছৰ আগতেও শুনাইছিল। কেৱল কয় সন্তানসকল মোক স্মৰণ কৰা। পিতাই প্ৰথমতে তোমালোকক আত্মা-অভিমানী কৰি তোলে। প্ৰথমতে এইটো পাঠ দিয়ে - সন্তানসকল, নিজকে আত্মা বুলি বুজা, পিতাক স্মৰণ কৰা। ইমানে তোমালোকক স্মৰণ কৰো, তথাপি তোমালোকে মোক পাহৰি যোৱা! পাহৰিয়েই থাকিবা যেতিয়ালৈকে ড্ৰামাৰ অন্ত নহয়। অন্তিমত যেতিয়া বিনাশৰ সময় আহিব তেতিয়াই পঢ়া শেষ হ'ব আৰু তোমালোকে শৰীৰ ত্যাগ কৰিবা। যিদৰে সাপেও এটা পুৰণি খাল (চাল) ত্যাগ কৰে নহয়নে। গতিকে পিতায়ো বুজায় তোমালোক যেতিয়া বহা বা ঘূৰা-ফুৰা কৰা, দেহী-অভিমানী হৈ থাকা। আগতে তোমালোক দেহ-অভিমানত আছিল। এতিয়া পিতাই কৈছে আত্মা-অভিমানী হোৱা। দেহ-অভিমানত আছিল তোমালোকক 5 বিকাৰে ধৰি লয়। আত্মা-অভিমানত থাকিলে কোনো বিকাৰে ধৰিব নোৱাৰে। দেহী-অভিমানী হৈ পিতাক অতি মৰমেৰে স্মৰণ কৰিব লাগে। আত্মাসকলে পৰমাত্মা পিতাৰ মৰম পায়, এই সংগম যুগত। ইয়াকে কল্যাণকাৰী সংগম বুলি কোৱা হয়, যেতিয়া পিতা আৰু সন্তানৰ মিলন হয়। তোমালোক আত্মাও শৰীৰত থাকা। পিতাইও শৰীৰত আহি তোমালোকক আত্মা নিশ্চয় কৰায়। পিতা এবাৰহে আহে, যেতিয়া সকলোকে লগত লৈ যাব লগা হয়। বুজাইও - মই তোমালোকক কেনেকৈ উভতাই লৈ যাম। তোমালোকে কোৱাও যে আমি সকলো পতিত, আপুনি পাবলৈ। আপুনি আহি আমাক পাবলৈ কৰি তোলা। তোমালোক সন্তানসকলে নাজানা যে পিতাই কেনেকৈ পাবলৈ কৰি তোলে। যেতিয়ালৈকে কৰি নোতোলে তেতিয়ালৈকে কেনেকৈ জানিব। এয়াও তোমালোকে বুজা যে আত্মা সৰু তৰা। পিতাও সৰু তৰা। কিন্তু তেওঁ জ্ঞানৰ সাগৰ, শক্তিৰ সাগৰ। তোমালোককো নিজৰ সমান কৰি তোলে। এই জ্ঞান তোমালোক সন্তানৰহে আছে যি পিছতসকলোকে শুনোৱা। আকৌ তোমালোক যেতিয়া সত্যযুগত থাকিবা এই জ্ঞান শুনাবা জানো? নুশুনোৱা। জ্ঞানৰ সাগৰ পিতা এজনেই যিয়ে তোমালোকক এতিয়া পঢ়াই আছে। জীৱন কাহিনীতো সকলোৰে থকা উচিত। সেয়া পিতাই শুনাই থাকে। পিছে তোমালোকে ক্ষণে-ক্ষণে পাহৰি যোৱা, তোমালোকৰ মায়াক সৈতে যুদ্ধ। তোমালোকে অনুভৱ কৰা যে আমি পিতাক স্মৰণ কৰো, পুনৰ পাহৰি যাওঁ। পিতাই কয় মায়াই তোমালোকৰ শত্ৰু, যিয়ে পিতাক পাহৰাই দিয়ে অৰ্থাৎ পিতাৰ পৰা বিমুখ কৰায়। তোমালোক সন্তানসকলে এবাৰেই পিতাৰ সন্মুখত আহা। পিতাই এবাৰেই আহি উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। পিতাই পুনৰ সন্মুখত আহিবলগীয়াই নহয়। পাপ আত্মাৰ পৰা পুণ্য আত্মা, স্বৰ্গৰ মালিক কৰি তোলে। বচ। আহিনো আৰু কি কৰিব। তোমালোকে আহ্বান কৰিছা আৰু মই একেবাৰে সঠিক সময়ত আহো। প্ৰত্যেক 5 হাজাৰ বছৰত মই নিজৰ সময় মতে আহো। এয়া কোনেও নাজানে। শিৱৰাত্ৰি কিয় পালন কৰা হয়, তেওঁ কি কৰে? কোনোৱে নাজানে সেয়েহে শিৱৰাত্ৰিত হ'লী দে (বন্ধ দিন) আদি একো পালন নকৰে। আৰু সকলোৰে বন্ধ দিন পালন কৰে পিছে শিৱবাবা আহে, ইমান ভূমিকা পালন কৰে, সেই বিষয়ে কোনেও একো নাজানে। ভাৰতত কিমান অজ্ঞানতা আছে।

তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে শিৱ বাবা উচ্চতকৈও উচ্চ তেন্তে নিশ্চয় মনুষ্যকো উচ্চতকৈও উচ্চ কৰি তুলিব। পিতাই কয় মই এওঁক জ্ঞান দিছো, যোগ শিকাও তাৰ পিছত তেওঁ নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হয়। তেওঁ এই জ্ঞান শূন্য। এই জ্ঞান তোমালোকৰ কাৰণেই, আৰু অন্যৰ কাৰণে শোভনীয় নহয়। তোমালোক পুনৰ হ'ব লাগিব, আৰু অন্য কোনো নহয়। এয়া হ'ল নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱাৰ কথা। যিসকলে অন্য ধৰ্মবিলাক প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে, তেওঁলোক সকলো পুনৰ্জন্ম লৈ-লৈ তমোপ্ৰধান হৈ পৰিছে পুনৰ সেই সকলো সত্ৰোপ্ৰধান হ'ব লাগিব। সেয়া পদ অনুসৰি পুনৰ পুনৰাবৃত্তি কৰিব লাগিব। উচ্চ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ তোমালোকে কিমান পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। কোনে পুৰুষাৰ্থ কৰাই আছে? বাবাই। তোমালোক উচ্চ হোৱা তাৰ পিছত কেতিয়াও স্মৰণো নকৰা। স্বৰ্গত গৈ স্মৰণ কৰা জানো। উচ্চতকৈও উচ্চ পিতা, আকৌ উচ্চ কৰিও তোলে। নাৰায়ণৰ আগত হৈছে শ্ৰীকৃষ্ণ। তেন্তে তোমালোকে কিয় এনেকৈ কোৱা যে নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হওঁ? কিয় এনেকৈ নোকোৱা যে নৰৰ পৰা কৃষ্ণ হওঁ? প্ৰথমে নাৰায়ণ হয় জানো? প্ৰথমতে ৰাজকুমাৰ শ্ৰীকৃষ্ণ হ'ব নহয়নে। শিশু ফুলৰ দৰে তেওঁলোকতো পিছলৈ যুগল হৈ যায়। মহিমা ব্ৰহ্মচাৰীৰ কৰা হয়। সৰু শিশুক সত্ৰোপ্ৰধান বুলি কোৱা হয়, তোমালোক সন্তানসকলৰ চিন্তনত অহা উচিত - আমি প্ৰথমতে নিশ্চয় ৰাজকুমাৰ হওঁ। গোৱাও হয় - ভিকহৰ পৰা ৰাজকুমাৰ। ভিকহ বুলি কাক কোৱা হয়? আত্মাকে শৰীৰৰ সৈতে ভিকহ বা চহকী বুলি কোৱা হয়। তোমালোকে জানা যে এই সময়ত সকলোৱে ভিকহ। সকলো শেষ হৈ যায়। এই সময়তহে ভিকহ হ'ব লাগে, শৰীৰৰ সৈতে। টকা-পইচা যি আছে সকলো শেষ হৈ যাব। আত্মাই ভিকহ হ'ব লাগিব, সকলো এৰিব লাগিব। তাৰ পিছত ৰাজকুমাৰ হ'ব লাগিব। তোমালোকে জানা যে ধন-সম্পত্তি আদি সকলো এৰি আমি ভিকহ হৈ ঘৰলৈ যাম। পিছত নতুন সৃষ্টিলৈ ৰাজকুমাৰ হৈ আহিম। যিবোৰ বস্তু আছে, সকলো এৰিব লাগিব। এই পুৰণা বস্তু কোনো কামৰ নহয়। আত্মা পবিত্ৰ হৈ যোৱাৰ পিছত ইয়াত ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিব। কল্পৰ আগৰ উদাহৰণ। যিমনেই তোমালোকে ধাৰণা কৰিবা সিমনেই উচ্চ পদ পাবা। লাগিলে এই সময়ত কাৰোবাৰ ওচৰত 5 কোটিয়েই নাথাকক কিয়, সকলো শেষ হৈ যাব। আমি পুনৰ নতুন সৃষ্টিলৈ যাওঁ। নতুন সৃষ্টিত যোৱাৰ কাৰণেই তোমালোক ইয়ালৈ আহিছা। এনেকুৱা আৰু কোনো সংসংগ নাই যিয়ে বুজে যে আমি নতুন সৃষ্টিত যোৱাৰ বাবে

পঢ়ি আছে। তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে যে বাবাই প্ৰথমে আমাক ভিকহ কৰি তোলে পিছত ৰাজকুমাৰ কৰি তোলে। দেহৰ সকলো সম্বন্ধ এৰিলা তেন্তে ভিকহ নহ'লা জানো। একোৱেই নাই। এতিয়া ভাৰতত একোৱেই নাই। ভাৰত এতিয়া ভিকহ, দেউলিয়া। পিছত ধনবান হ'ব। কোনে ধনবান কৰি তোলে? আত্মাই শৰীৰৰ দ্বাৰা হয়। এতিয়া ৰজা-ৰাণীও নাই। তেওঁলোকে দেউলিয়া, ৰজা-ৰাণীৰ মুকুটো নাই। সেই পবিত্ৰতাৰ মুকুটো নাই আৰু ৰত্ন জড়িত মুকুটো নাই। অন্ধকাৰ নগৰ, সৰ্বব্যাপি বুলি কৈ দিয়ে। কয় সকলোতে ভগৱান আছে। সকলো একে সমান, কুকুৰ-মেকুৰী সকলোতে আছে, ইয়াকে কোৱা হয় অন্ধকাৰ নগৰ..... তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰ ৰাতি আছিল। এতিয়া বুজি পাইছা যে জ্ঞান দিন আহি আছে। সত্যযুগত সকলো জ্বলি থকা জ্যোতি। এতিয়া দীপক একেবাৰে নিশ্চল হৈ গৈছে। ভাৰততেই দীপক জ্বলোৱাৰ নিয়ম আছে। অন্য কোনোবাই জানো দীপক জ্বলায়। তোমালোকৰ জ্যোতি নুমাই গৈছে। সত্যপ্ৰধান বিশ্বৰ মালিক আছিল, সেই শক্তি কম হৈ গৈ এতিয়া শক্তিয়েই নোহোৱা হৈ গ'ল। পুনৰ পিতা আহিছে তোমালোকক শক্তি দিবলৈ। বেটাৰী ভৰপূৰ কৰে। আত্মা পৰমাত্মা পিতাৰ স্মৃতিত থাকিলে বেটাৰী ভৰপূৰ হয়। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) এতিয়া নাটক পূৰা হৈছে, আমি উভতি যাব লাগিব সেয়েহে আত্মাই পৰমাত্মাৰ স্মৃতিৰে সত্যপ্ৰধান, পবিত্ৰ নিশ্চয় হ'ব লাগে। পিতাৰ সমান জ্ঞানৰ সাগৰ, শান্তিৰ সাগৰ এতিয়াই হ'ব লাগে।

(2) এই দেহৰ পৰাও পূৰা বেগৰ (উপৰাম) হোৱাৰ কাৰণে বুদ্ধিত থাকিব লাগে যে এই দুচকুৰে যি দেখো, এই সকলো বিনাশ হৈ যাব। আমি ভিকহৰ পৰা ৰাজকুমাৰ হ'ব লাগিব। আমাৰ এই পঢ়া হৈছেই নতুন সৃষ্টিৰ বাবে।

বৰদান: এজন পিতাৰ প্ৰেমত লভলীন হৈ লক্ষ্যত উপনীত হওঁতা সকলো আকৰ্ষণৰ পৰা মুক্ত হোৱা বাপদাদাই সন্তানসকলক নিজৰ স্নেহ আৰু সহযোগৰ কোলাত বহুৱাই লক্ষ্য স্থানলৈ লৈ গৈ আছে। এই মার্গ পৰিশ্ৰমৰ নহয় কিন্তু যেতিয়া হাইৱে (প্ৰমুখ মার্গৰ) সলনি গলিৰে (উপপথেৰে) গুচি যোৱা অথবা লক্ষ্য স্থানৰ চিহ্নৰ পৰা আৰু আগলৈকে গুচি যোৱা তেন্তে উভতি অহাৰ পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। পৰিশ্ৰমৰ পৰা মুক্ত হোৱাৰ সাধন হ'ল এজনৰ প্ৰেমত থকা। এজন পিতাৰ প্ৰেমত লভলীন হৈ প্ৰতিটো কাৰ্য্য কৰা তেতিয়া অন্য একোৱে দৃষ্টিগোচৰ নহ'ব। সকলো আকৰ্ষণৰ পৰা মুক্ত হৈ যাব।

স্লোগান: নিজৰ সৌভাগ্যৰ অনুভৱ চেহেৰা আৰু চলনেৰে কৰোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!